



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 544/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 34/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 34/2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 22. mája 2007 podal „návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresný súd Bratislava II o zaplatenie sumy 420 729 Sk s príslušenstvom“. Okresný súd rozsudkom č. k. 24 Cb 34/2008-377 z 26. marca 2014 žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 16 912,29 €, úrok z omeškania a trovy konania. Vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľa zamietol. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu rozhodnutím č. k. 8 Cob 168/2014-445 zo 6. apríla 2017 potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza podrobnú chronológiu namietaného konania a úkony okresného súdu, z čoho vyvodzuje názor, že okresný súd bol v konaní neefektívny a neúmerne predlžoval konanie trvajúce takmer 7 rokov, čím porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Právna neistota, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal, mu podľa jeho slov spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu. Neúmerným predlžovaním konania došlo k zániku žalovaného zlučením. Jeho právny nástupca je dlžníkom v konkurznom konaní, a preto nie je podľa názoru sťažovateľa možné viesť proti nemu exekučné konanie. Sťažovateľ sa tak domnieva, že konkurzné konanie bude zastavené pre nedostatok majetku dlžníka, v dôsledku čoho nedôjde k uspokojeniu jeho pohľadávky. Z uvedených dôvodov žiada popri deklarovaniu porušenia základného práva a slobody i priznanie primeraného zadosťučinenia vo výške 5 000 €.

4. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu vedenom pod sp. zn. 24 Cb 34/2008 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Podaním doručeným ústavnému súdu 31. júla 2017 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť o ďalšie skutkové okolnosti súvisiace s namietaným konaním a požiadal ústavný súd o udelenie možnosti podať osobitnú žalobu o „náhradu škody od štátu ... z dôvodu neúmerne dlhého predlžovania konania súdmi“.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08), ako aj v prípade, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

11. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Cb 34/2008, ktoré bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu skončené vydaním meritórneho rozhodnutia okresného súdu č. k. 24 Cb 34/2008-377 z 26. marca 2014, ktoré bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Cb 168/2014-445 zo 6. apríla 2017.

12. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že vyššie označený rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. júna 2014 (v časti istiny a v zamietajúcej časti) a 24. mája 2017 (v časti príslušenstva a náhrady trov konania). Dovolanie v uvedenej veci podané nebolo.

13. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať (pozri I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny

názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k prietahom zo strany okresného súdu v napadnutom konaní (ale ani pred krajským súdom) už nemohlo dochádzať, keďže okresný súd (ako aj krajský súd) vo veci sťažovateľa rozhodol, čím bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

16. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že podanie, ktorým sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť o žalobu o náhradu škody od štátu z dôvodu predlžovania konania súdmi, nemohol akceptovať, a to nie len pre jeho neurčitost', nezrozumiteľnosť či absenciu akejkoľvek ústavnoprávne relevantnej argumentácie, ale aj preto, že sa ním domáhal vydania takého rozhodnutia, na ktoré nemá ústavný súd právomoc. Z uvedených dôvodov sa ním ústavný súd nezaoberal.

17. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017